

Вий познавате, любезный Менторе, суетното голѣмство и тщеславието въ които са въспытавать царьетъ: тѣ не искать никога да са покажжтъ кривы. За да покрѣжжтъ една грѣшка тѣ струвать сто другы, и намѣто да исповѣдать че сж сбѣркали и да поправѣжжтъ погрѣшката си, тѣ са оставятъ да са измамвать презъ сичкыя си животъ. Ето състояніето на слабытъ и лѣнныи владѣнія: таквози бѣше моемо когато са готвахъ да отидж на обсадата на Троя.

„На трѣгванье, азъ оставихъ Протезилая господарь на работытъ си: въ отечтветіето ми той гы водяше съгордость и безчеловѣчіе. Сичкото Критско царство стѣняше отъ тиранството му: но никои не смѣяше да ми извѣсти оплакваніята на народа: сѣкый познаваше че азъ са бояхъ да са научж истината, и че оставяхъ на жестокостята на Протезилая сѣкиго който бы посмѣвилъ да говори противъ него. Но колкото помалко посмѣяше нѣкой да са изрази, толкози помного азъ са сѣрдяхъ. Въ послѣдствіе, той ма принуди да испѣдѣж храброго Меріона, който ма придружи толкози славно на обсадата на Троя. Той му завиждаше, какъто завиждаше и на другытъ, които азъ обычахъ и които имахж нѣкоя добродѣтель.

„Трѣба да знаете, любезный ми Менторе, че мойтъ бѣдствія произлѣзохж не толкось отъ смъртыта на сына ми, която подигжж Критянытъ на възстаніе, но отъ мщението на прогнѣвеннытъ богове за погрѣшкытъ ми и за умразата на народа, която Протезилая ми навлече. Кагато пролѣхъ кръвьята на сына си, Критянытъ, изнурены отъ едно тиранско правителство, бѣхж вече исчерпали сичкото си търпеніе; и ужасьтъ на послѣднето туй дѣло показа на сичкыя свѣтъ туй което отъ много време са таеше въ дълбочината на сѣрцето имъ.

„Тимократъ ма послѣдова на обсадата на Троя, и извѣстяваше тайно съ писма на Протезилая сичко което можаше да открие. Осѣщахъ добръ че бѣхъ като подѣ робство; мжчахъ са да не го мыслижж, като са бѣхъ отчаялъ да му намѣрижж цѣрь. Когато, на връщаньето ми, Критянытъ възстанѣхжж, Протезилая и Тимократъ пѣрвы побѣгнѣхжж; тѣ быхж ма оставили ако въ сщцото време не бѣхъ побѣгнѣлъ и азъ съ тѣхъ. Помнете, лю-